

עפ"ת 24790/04/16 - עמרם אור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

07 יולי 2016

עפ"ת 24790-04-16 עמרם אור נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המעוררת
עמרם אור

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

המעוררת וב"כ עו"ד דורי מרידור

ב"כ המשיבה - עו"ד עינב וינוגרד ועו"ד מאיה טריגר ועו"ד עומר סגל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בימ"ש לתעבורה בפתח תקווה שלא לבטל את פסק הדין שניתן בתת"ע 403-07-15 בהיעדר המעוררת בו הורשעה בעבירה של נהיגה בשכרות ונגזרו עליה עונש פסילה לתקופה של 24 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

על פי המתואר בכתב האישום, המעוררת נהגה לפנות בוקר בהיותה במצב של שכרות, כאשר בדגימה של אוויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול עולה על הקבוע בתקנות. מדובר בהרשעה ראשונה של המעוררת, שהיא נהגת חדשה משנת 2014.

המעוררת הגישה לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין, בטענה כי לא התייצבה לדיון שהתקיים ביום 10.12.15 כיוון שהייתה חולה. לטענתה, היא סובלת מבעיה רפואית תקופה ממושכת ובימים שקדמו לדיון חשה בכאבים ונאלצה

לשכב במיטתה.

המערערת הציגה אישור רפואי מיום 15.12.15 בו צוין כי הומלץ לה על מנוחה מיום 9.12.15 עד ליום

16.12.15.

ביום 20.2.16 דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת בהדגישו, כי המערערת לא עתרה לדחיית מועד הדיון מבעוד מועד, כפי שהיה מצופה ממנה כמי שחשה שלא בטוב בסמוך למועד הדיון. עוד צוין, כי המערערת צרפה לבקשתה אישור מחלה שהופק אך ורק בדיעבד וכי לא צוין בו שהמערערת לא הייתה מסוגלת להתייצב לדיון.

בית משפט קמא ציין כי בהתאם לפסיקה יש לדחות בקשה לביטול פסק דין בהיעדר הנאשם כאשר בקשה זו נתמכת אך ורק באישור רפואי רטרואקטיבי וכן כי המערערת לא הציגה כל טיעון הנוגע לעצם העבירה היכול להצביע על כך כי נוצר עיוות דין, אם וככל שפסק הדין יישאר על כנו.

המערערת הגישה לבימ"ש קמא אף בקשה לעיון חוזר בהחלטת בימ"ש דלעיל ואף בקשה זו נדחתה.

לטענת המערערת שגה בימ"ש קמא כאשר סירב לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרה. לטענתה, האישור הרפואי שהציגה מצדיק את אי התייצבותה וכי הבקשה הראשונה שהגישה לביטול פסק הדין נערכה בעצמה וללא ידע משפטי ולכן הגישה את הבקשה לעיון חוזר.

עוד נטען על ידה, כי ראוי היה שלא לדון את המערערת בהעדרה אלא לזמנה לדיון באמצעות צו הבאה כפי שנהוג לעיתים, ובמיוחד בהתחשב בכך כי מדובר בעבירה חמורה מסוג נהיגה בשכרות.

לאור כל זאת, טוענת המערערת, כי יש מקום לבטל את החלטת בימ"ש קמא ולדון בעניינה פעם נוספת.

לטענת המשיבה לא נפל פגם בהחלטת בימ"ש קמא שבהחלטה מנומקת פירט את ההלכה הנוגעת לביטול פסק דין ניתן בהיעדר הנאשם, וכן התייחס לנסיבות הוצאת אישור המחלה והעובדה כי מדובר באישור רטרואקטיבי.

כן טוענת ב"כ המשיבה כי בהתאם לפסיקה ניתן לדון בעבירת השכרות אף בהיעדר הנאשם וכי אין לצפות מהמדינה כי תשקיע משאבים בהזמנת נאשמים לדיון כאשר אלה עושים דין לעצמם ובוחרים שלא להופיע לדיון.

דין הערעור להידחות.

על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, ניתן לדון נאשמים בעבירות תעבורה אף שלא בנוכחותם, כאשר בהתאם לפסיקה אין מניעה לעשות כן אף כאשר מדובר בעבירה של נהיגה בשכרות. כך נקבע, בין היתר, ברע"פ 9183/11

הסנפרץ' נ' מדינת ישראל וכן בעניין רע"פ 3507/11 ימין נ' מדינת ישראל.

בנוגע לטעמים המצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהיעדר, קובע סעיף 130(ח) לחסד"פ שני תנאים חלופיים המצדיקים לעשות כן. האחד, קיום סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות והשנייה, גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

באשר לתנאי הראשון, סבור אני, כי צדק בית המשפט קמא כאשר קבע שהאישור שהציגה המערערת הוא אישור רטרואקטיבי וכן העובדה כי אושפזה רק לאחר מועד הדיון כאשר לא פנתה מבעוד מועד לבית המשפט על מנת לדחות את הדיון, אינם בגדר סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין.

ער אני לכך כי לטענת המערערת סובלת מאותה בעיה רפואית תקופה ממושכת, אך דווקא בשל כך היה לצפות כי תפנה לבית המשפט כאשר חשה שלא בטוב בשל אותה מחלה ותבקש לדחות את הדיון וזאת לא עשתה.

מסכים אני לדברי ב"כ המשיבה כי אין לצפות מהמדינה להביא נאשמים לדיון באמצעות צווי הבאה, כאשר אלה בחרו מסיבות אלו ואחרות שלא להופיע לדיון וכאשר אין הם יכולים להציג הסבר מוצדק לאותה אי הופעה.

באשר לתנאי השני, סבור אני כי צדק בימ"ש קמא כאשר קבע שהמערערת לא פירטה כל טענה לגופו

של עניין שיכולה להצביע על כך כי נגרם לה עיוות דין ככל שפסק הדין יישאר על כנו.

אף העונש שהוטל על המערערת, שהיא נהגת חדשה, שהורשעה בעבירה של נהיגה בשכרות, אינו עונש חמור כל עיקר והוא למעשה העונש המינימאלי הקבוע בחוק לעבירה מסוג זה.

לאור כל האמור, הערעור נדחה.

ניתן והודע היום א' תמוז תשע"ו, 07/07/2016 במעמד הנוכחים.

**ד"ר שמואל בורנשטין
שופט**